

Patufet txikia

Hau da Patufeten istorioa. Hain haur txikia zen, gurasoek izen hura jarri ziotela. Haren neurria zela eta, amak eta aitak kezka izaten zuten, eta arretaz zaintzen zituzten haren urratsak.

Egun batean, ama bazkaria prestatzen ari zen eta azafraia falta zitzaiola ohartu zen. Patufet, laguntzeko beti prest, erostera joateko eskaini zen. Hasieran, amak ezetz esan zion: jendeak ikusiko ez ote zuen eta nahi gabe zapalduko ote zuen beldur zen.

Baina Patufetek ez zuen etsi.

— Bidean abestuko dut, denek hemen nagoela jakiteko —agindu zion.

Azkenean, ama konbentzitu zuen. Txanpontxo bat hartu eta dendarantz abiatu zen. Kaleetan kantari zihoan, jendea bere presentziaz ohartarazteko. Dendariak denbora pixka bat behar izan zuen hura ikusteko, baina azkenean aurkitu eta azafraia saldu zion.

Etxera itzuli zenean, ama harrituta eta pozik geratu zen. Patufet, harro, aitari bazkaria eramaten utziko zion galdetu zion. Amak zalantza egin zuen: saskia astuna zen eta bideetan oraindik elurra zegoen. Baina haurrak berriro konbentzitu zuen.

Bazkariaren saskia hartu eta bidean abiatu zen, kantari. Herritik ateratzean, bizilagunek harrituta begiratzen zuten: saskia bakarrik mugitzen zela zirudien!

Bide erdian atseden hartzeko gelditu zen, baratze baten ondoan. Euria hasi zenez, aza baten azpian babestu zen. Baina ustekabean idi bat hurbildu eta aza jan zuen... Patufet eta guzti!

Gurasoak kezkatuta hasi ziren bila. Saskia bakarrik aurkitu zuten, eta haurraren izena oihukatu zuten. Orduan ahots txiki bat entzun zuten idiaren sabeletik.

Gertatutakoa ulertuta, idiari jaten eman zioten. Ipuineko magiari esker, sabela hainbeste puztu zitzaion, halako batean lehertu eta Patufet kanpora atera zela, onik eta pozik, ezer gertatu ez balitz bezala.

Horrela amaitzen da Patufeten abentura. Handitasuna ez dela tamainarekin neurtzen erakusten digu: ausardiak, saiatzeak eta buruargitasunak ere egiten gaituzte handi. Eta hala bazan edo ez bazan, sar dadila kalabazan!